

FÉNYUGÁR

Evangéliumi hitébresztő és hímelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fében Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Valamit mond néktek, megtegyétek.

Ján. 2:5.

Még alig léptük át az új év küszöbét, alig tettük meg a kezdő lépéseket az új cél felé; alig tettük próbára az új erőt, új hitet, új buzgóságot — egy új parancs áll előttünk. »Valamit mond néktek, megtegyétek.« Ki mondja ezt? Mária, Jézus anyja, aki ott áll és előtte az Úr, a tanítványok és a szolgák. A várakozó, bámuló emberek és a megoldhatatlan feladatok. De előtte csak egy van, az ő Szent Fia, aki előtt semmi sem lehetetlen. Az ő szívében csak egy vágy van, odairányítani mindenkinek tekintetét Arra, akire egyedül lehet és akire egyedül érdemes. Az ő lelkét egy gondolat tölti be, hogy mindenki engedjen Annak, akinek az igájába akarja ő is hajtani az életét.

»Valamit mond néktek, megtegyétek.« Kedves Testvérem, a parancs most is elhangzik. Te melyik csoporthoz tartozol? A tanítványok vagy a szolgák csoportjához, vagy a bámuló vendégek közé? Vagy talán már ott állasz Jézus anyja mellett és a te szívedet is betölti az a szent bizonyosság, amely az ajkadra adja a bizonyágtétel szavait? Akármelyik csoportba tartozol, néked is szól, és ma szól neked, téged is elkötelez. »Valamit mond...« — De mit mond az Úr? Akármit mond, — megtegyétek! Kedves Testvérem! — mit mondt néked az elmúlt évben az Úr? Megértetted? — Elfogadtad? — Engedelmeskedtél? — Továbbítottad-e, mint életed nagy tapasztalatát, az engedelmeség gyümölcsét, az áldás forrását? És ha nem, mennyi a tartozásod belőle, amit áthoztál az új évre?

Kedves Testvérem, mit mond neked ma az Úr? Akármit, tedd meg. Nehéznek tűnik, keresztülvihetetlennek? Nincsen olyan nehéz út, amelyet Vele meg ne járhatnál; nincsen olyan nehéz teher, amelyet Vele el ne bírnál, nincsen olyan nehéz feladat, amit Vele el ne végezhetnél; nincsen olyan kísértés, amelyet le ne győzhetnél és nincsen olyan győzelem, amelyet Vele meg ne nyerhetnél.

Allj oda te is az Úr Jézus anyja mellé, csendesesen, hittel és mondd te is mindenkinek: »Valamit mond, megtegyétek«, mint aki megtapasztalta a maga életében, hogy az Úrnak engedelmeskedni mindennél jobb. Biztasd, bátorítsd a »szolgákat«, te ki úgy érzed, hogy már gyermek vagy az atyai házban, hiszen tudod, kinek hittél!

És te, testvérem, kinek akarsz engedelmeskedni? Kinek szolgálsz? Ki a te Urad? Vigyázz! A világ ura, a Sátán is ad ki parancsokat. Össze ne téveszd! Ne annak engedj, ne azt tedd meg!

Az Úr a szolgák engedelmissége folytán csodát tett. A te életed, a te engedelmisséged következtében tehet-e az Úr csodát?

Adja az Úr!

Megváltóm!

Németből fordította: T. E. d. p. t.

A szívem ujjong és örül,
mert Jézus Krisztus lakja.
Istent dicsér, évig felér
magasztaló szózatja...
Hatalmasan tett énvelem:
hozzám hajolt a kegyelem.
Fennen dicsérem szüntelen
mindenható Megváltóm!

Az Úr a menny előízét
már itt lelkemnek adja.
Sugárzó nap kelt fel nekem
s nincs többé alkonyatja.
Hatalmasan hint tiszta fényt.
Minden sötét elűzve szét.
Ó, áldlak idvességéért
mindenható Megváltóm!

Te értem adtad életed.
Hogy élhetnék én másnak?
Minden erőm, szolgálatom
oly gyenge háladás csak.
Békém nagy áron nyerve meg
véreddel fedted vétkemet
s én vég nélkül örülhetek
Tebenned, én Megváltóm!

Napfényt a szívedbe!...

Napfény! Oh, milyen csodálatos erő
vagy! Csikorgó hideg tél, heteken át tartó
borús, esős napok után ki ne üdvözölné
örömmel a meleg, áldott, új életet fa-
kasztó tavaszi napsugarat! Erdőben, mez-
őn a földből édes illatot csal ki, lelkünk
megtelik melegséggel, úgy érezzük, mint
hogya minden napfényes nap vasárnap
volna. A napsugár isteni erőt, mennyei
szeretetet hoz hideg, sötét, gonddal teli
földünkre s igaz örömet. Napsugár után
vágyik az ember-, növény- és állatvilág
egyaránt. Olyan az, mint hogya Terem-
tőnk, az ég és föld Ura arcáról nyájas
mosoly ragyogna ránk.

Ismerek egy másik napsugarat, amely
független az időjárás változataitól. Gyak-
ran találkozunk emberekkel, akik szívük-
ben hordják és csendesen, melegen sugá-
rozzák szét azon a helyen, ahová Isten
állította őket.

H. Erzsébet napsugár-ember volt. Örömmel
szolgált, erején felül, akinek csak
tehetette. Munkáját szelídség és szeretet,
hűség és odaadás jellemezte. Nem sokat
beszélt, de abban, amit mondott, erő volt.
Azután megbetegedett. S amikor kopor-
sóját sírva állták körül, azt mondták róla

az emberek: »Napsugarunk volt!« Hogyan
lehetett azzá? Úgy, hogy Jézus, aki igaz
világosságul jött erre a világra, élete
egén ragyogott szomorúság és öröm kö-
zött egyaránt.

Boldogság napja sütött le egy jómódú
ember házára. Gazdag volt s barátai az
otthonát földi paradicsomnak mondták.
Földje bőséggel termett. És évek mulva
a gazda sötéten, nehéz gondolatokkal
küzdve ült »paradicsomában«. Tavasz volt
s odakint ragyogóan tűzött a nap. Az ő
lelkében fénytelen, hideg éjszaka. »Apám,
a városba megyek. Mit hozzak neked?«
— kérdezte leánya. »Pisztolyt!« — hang-
zott a keserű felelet.

Földi öröm, boldogság múló napsugár.
Szeretnéd, ha örökké tartó örömsugár töl-
tené be a szívedet? Jöjj Jézushoz! Járj az
ő iskolájába és tanulj őtöle.

Megtérésem története.

Tizenöt éves voltam, amikor a Bibliát
olvasni kezdtem. Csak azért tettem ezt,
mert bátyám kért, hogy olvassam. Nem
úgy olvastam, mint ami nekem szól, csak
mint egy történetet. S azért olvastam, mert
úgy vágytam valami után, ami az életemet
széppé és boldoggá tegye. Hol keresszem?
Igazán boldog emberekkel még nem ta-
lálkoztam. S az az öröm, amelyben né-
kem néha részem lehetett, nem volt tel-
jes, és ki nem elégitett.

Egy év mulva bátyám evangélikáló kon-
ferenciára ment B-be, ahonnan boldogan
tért haza. Már az első pillanatban lát-
szott rajta, hogy valami rendkívüli öröm
érhette. Anélkül, hogy kérdeztem volna,
elbeszélte, milyen boldog volt B-ben. »Hi-
szen látom rajtad« — gondoltam.

Néhány hónap mulva én is elmehettem.
Leánykonferenciát tartottak B-ben. Oda-
felé a vonaton már találkoztam valakivel,
akinek az arca békét, örömet sugárzott.
Hogyan lehet vaia ki ilyen örvendező, mint
ő? És hogyan lehetnék én ilyen?

Elhangzott az első előadás. Máté 14:
22—23 alapján. A süllyedő Péterről szólt.
S én úgy éreztem, hogy a lelkembe lát-
nak. Én vagyok a süllyedő Péter, aki
még nem fogtam meg az Úr kezét s az
ő ismerete nélkül éltem. Mélységes bün-
bánattal, sok könnyhullatás között adtam
át szívemet az Úrnak. Kértem, fogadjon
el, én az Övé akarok lenni egészen. S
az Úr lehajolt. Úgy szólt hozzam, mint
Péterhez: »Kicsinyhitű, miért kételkedel!«
Megbocsátotta bűneimet s most már bol-
dogság, béke költözött az én szívembe is.

Azóta is, most is nagyon-nagyon bol-
dog vagyok. Az Úr szolgálatában állok
s csak azt mondhatom: »Áldjad én lel-
kem az Urat és egész bensőm az ő
szent nevét!«

Egy diakonissza testvér.

Mennyire becsüled az életet?

Milyen különböző feleletek hangzanának el erre a kérdésre.

Sokan olyan nagyra becsülik az életüket, hogy valósággal emésztik őket a gond, hogyan őrizhetnék meg. Csaknem beteg-gé teszi őket ez a gond.

Mások olyan értéktelennek ítélik, hogy eldobják, mint ócska ruhát, amit nem akar az ember tovább viselni.

Sokan e között a két véglet közt hányódnak. Hol semmirevalóságuk érzése gyötéri őket, hol meg túlbecsülik életük értékét.

Oly jó, hogy mi biztos, határozott mértékkel mérhetjük életünket. Ez a mérték Isten lehet egyedül. Benne megtalálhatjuk a helyes feleletet.

Az élő Isten nagyra becsüli a mi életünket. Az egész Szentírásban nincs egyetlen olyan gondolat, amelyik jogot adna nekünk kevésbe venni az életünket.

»Aron vétettetek meg« — írja Krisztus nagy apostola a korinthusiaknak. Igen, Isten magas értéket szabott, olyan magasra szabta életünk értékét, hogy Legdrágábbját adta oda értünk. Bár övé a föld minden aranya, ezüstje, mind nem becsülte elégnak a mi váltságunkért. Többet adott mint aranyat, ezüstöt. Legdrágább kincsét adta. Ilyen nagyra becsüli Isten a mi életünket.

De nem becsüli túl. A Biblia ismeri azt a veszedelmet, amelyik életünket állandóan fenyegeti. Ezt a veszedelmet jó feltételekkel, erős akarattal sem tudjuk elkerülni. A bűn veszedelme ez. Azon lesekkedik, hogy életünket értéktelenné tegye.

Isten maga küldött Szabadítót egyszülött Fiában. És megfizette a nagy váltságdíjat, hogy megmeneküljünk a bűn hatalmából.

Milyen jó nekünk! Hihetünk ebben a Szabadítóban, odamehetünk Hozzá. Jézus jelenlétében, a Néki való engedelmisségben elnyeri életünk igazi értékét.

Engedelmisség azonnal.

Isten egy áldott szolgálójának feljegyzései között találjuk a következőket: Fialt leányt temetett a lelkész, aki egészen váratlanul halt meg. A halottas ház bejáratánál találkozott a, gyülekezet hívő lelkészével, aki közeli kapcsolatban volt a családdal. Megkérdezte tőle: »Mária hívő keresztyén volt?« Nagy csodálkozására a kérdezett arcán fájdalmas vonás jelent meg. »Körülbelül három héttel ezelőtt indítást éreztem arra, hogy beszéljek vele; nem tettem meg és most nem tudom mit feleljek a kérdésre.« Néhány perccel később az elhunyt leányka vasárnap-i iskolai tanítóője jelent meg, akinek Isten szolgálója ugyanezt a kérdést tette fel: »Mária hívő keresztyén volt?« Könnyözött a megszólított szemébe és így

válaszolt: »Két héttel ezelőtt világosan hallottam, mintha valaki azt mondta volna: Beszélj Máriával! Akartam is beszélni vele, de nem tettem meg s most nem tudom, hogyan halt meg.« Mély megindultsággal szólította meg most Istennek ez a szolgálója az elhunyt leányka édesanyját: »Mária hívő gyermek volt?« Forró könnyek öntötték el az édesanya arcát, miközben zokogva mondta: »Egy héttel ezelőtt belső hang figyelmeztetett: Beszélj Máriával! Gondoltam is, hogy majd megteszem, de elmulasztottam az időt és olyan váratlanul jött el a halál. Hogy hol van most, nem tudom!« Oh, milyen megdöbbenő ez a tudósítás! Három ember ajkát akarta felhasználni a Szentlélek, hogy az örökkévalóság kapujában álló leánykát figyelmeztesse, de nem tehetette meg, mert Istennek ezek a gyermekei nem voltak készek azonnal engedelmeskedni.

Hűséggel szolgálj Istennek.

Határozd el, hogy az Urat teljes szívből fogod követni még akkor is, ha emiatt revízió alá kell vened régi elveidet, szokásaidat elhagyni s kedves barátoktól elszakadni. Az engedelmes gyermek ellentmondás nélkül fogad szót atyjának és nem mondja: túl nagy az, amit kíván vagy pedig túlságosan kicsiny. »Valamit mond néktek, megtegyétek.« Ha jelentéktelennek látszó kötelességeket könnyen elhagyunk, nagyon hamar szokásunkká válik s eltompítja lelkiismeretünket a nagyobb feladatok hűséges teljesítése iránt. »Miért olyan pontos?« — kérdezték egyszer egy szegény munkástól. »Mert pontos Istennek szolgálók!« Ne felejtjük el, hogy az Úr féltőn szerető Isten és azt akarja, hogy mi, az Ő népe, ehhez tartsuk magunkat, akár kötelességteljesítésről vagy bármiről legyen szó.

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Jan. 14. Ján. 2:1—11. Róm. 12:7—16. Ján. 1:43—51. I. Kor. 2:6—16. Mk. 3:7—19. A sokaság szorongatja Jézust s valósággal ráohan, hogy gyógyulást nyerjen. Csodaorvos után szalad a nép, de bűnmegváltó kell-e néki? Jézus tanítványainak az a rendelkezése, hogy bizonyosságtételükkel a bűnmegváltó felé hajlítsák a nép szívét. Ehhez hatalom adatik nekik.

Jan. 15. Zsolt. 112. Mk. 3:20—35. Micsoda félreismerésben és gyalázatban van az Úrnak része! »Belzebub van vele.« »Tisztátalan lélek van benne.« »Magán kívül van.« Ezeket mondják róla. Ő a Szentlélek káromlásának bélyegzi ezt a tudatos káromlást, melyre nincsen bocsánat, és a vérközösség felett állónak tartja a hívő lelkek közösségét, amelybe menekül. Bár lennének Jézusnak »anyja«, »fitestvére«, »nőtestvére!«

Jan. 16. I. Móz. 8:1—20. Mk 4:1—20. A magvető Krisztus ma is szüntelenül szórja az Ige magvát. Az életet magában hordozó magnak csak kicsiny része hoz gyümölcsöt, mert nagy a Sátán hatalma az emberi szívek felett, úgyhogy ezek nehezen fogadják azt be. Ahol van gyümölcs, ott ez a magnak sokszorosa. Kérjük az Urat befogadó, gyümölcstermő szívért!

Jan. 17. I. Móz. 9:1—19. Mk 4:21—25. Az égő gyertyának az a hivatása, hogy világítson, ezért azt elrejtteni oktalán dolog. Az Ige nem maradhat elzárva és az égő szívű krisztushívőnek nem a kólostorban, hanem emberek között a helye, hogy hivatását betöltse: láttassék meg Isten dicsősége az Ő szolgáin! (Zs. 90:16). A világítás által nemhogy veszítene fényéből s erejéből, hanem ez — Isten országának alaptörvénye szerint — inkább fokozódik.

Jan. 18. I. Móz. 11:1—9. Mk 4:26—29. Az elvetett mag önmagában hordja a csírázást, növekedés, érés feltételeit és törvényét. »Magától« megy minden. Az ember csak hajadon fővel, imára kulcsolt kézzel állhat e csoda előtt. Az Ige munkálja a krisztushitét és vezet életre. Az ember az áldott »szenvető« fél. Kegyelem ez.

Jan. 19. I. Móz. 12:1—9. Mk 4:30—34. Az emberek általában úgy fognak egy intézmény létesítéséhez, hogy nagyhangú propagandát csinálnak, de azután szavuk mindig halkabb, tevékenységük mindig erőtelenebb lesz, s a vége — semmi. Isten Országa az egészen kicsinyből lett a világot betöltő birodalom, melynek mindenki lehet polgára. Ez a Birodalom teljességre fog jutni. Aggasztó jelenségek között ez bíztat.

Jan. 20. Jer. 9:22—23. Mk 4:35—41. A krisztushívő ember életének a hajójába is olyan sokszor csapnak be a vészes tenger hullámai, s bár tudja, hogy Úra jelen van, szinte »alvónak« tartja, olyan, aki talán nem is törődik vele. A kishitűség látja így. Keltsd föl az Urat, s megtapasztalod vész feletti hatalmát.

Jan. 21. Mt. 20:1—16. Lk. 10:38—42. I. Kor. 9:24—27. Filip. 1:27—2:4. Mk 5:1—20. Gonosz szellemektől gyötört önzsevélyes eszevesztett meggyógyít az Úr. Irgalma, hatalma határtalan. Anyagiasság embereknek drágább a disznajuk, mint beteg lelkek gyógyulása. A meggyógyultnak meg egy a kérdése: lehessen az Úrral. De az Úr az övéihez küldi, hogy hirdesse nekik Őt. Az Úr gyógyultja — az Úr küldöttje.

Jan. 22. Zs. 113. Mk 5:21—34. Ahol földi vagyunk, és emberi tudomány tehetetlennek bizonyult, ott az Úr isteni ereje érvényesül. Csak eléje boruló s mindent feltáró bizalmat lásson. A Benne bizon segít ő. Kiben s miben bízunk? Ha nem Benne, nincs gyógyulás, csak rosszabbodás. Oh érintse meg őt teljes bizodal-munk!

Jan. 23. I. Móz. 13:5—18. Mk 5:35—43. Mi az, hogy halálán van vagy már meg

is halt, kit nagyon szeretünk? Nekünk: vereség; győzött a bűn s itt a zsoldja. Az Úrnak: győzelem; a halál csak »alvás«. Zűrzavarba, sírásba, gúnyba beleszól szava: Kelj fel! Ez az élet diadalmas szava. Ezért térdre Előtte s »ne félj!«

Jan. 24. I. Móz. 14:14—23. Mk 6:1—6. Ahol leginkább elvárják, hogy meghódoljanak az Úr előtt, ott megbotránkoznak Benne. Botránkozás, hitetlenkedés, ami akadályozza az Urat dicső munkálkodásában. A botránkozóknak magukra vessenek, ha ők mit sem látnak az Úr csodáiból.

Jan. 25. I. Móz. 15:1—6. Mk 6:7—13. Kettőnként küldi az Úr a tanítványokat szolgálatba. Így közösségük lehet. Es ne aggodalmaskodjanak, mert Uruk minden szükségletükről gondoskodik. Ahol befogadják, ott közösség létesül, ahol nem hallgatják meg, ott megjelenésük ítéletet von maga után.

Jan. 26. I. Móz. 7:1—10, 15—22. Mk 6:14—29. Lakoma, ivás, táncosnó — az Úr követének fejebe kerül. Amikor test és vér lesz urrá, nincs már ereje a lelkiismeret szavának. Betyárbecsület lép a becület helyébe. Vigyázzunk! A bizonyítványok után ólalkodók nem válogatnak az eszközökben, hogy azokat tönkretessék.

Jan. 27. Ámos 8:11—12. Mk 6:30—44. Ez az Úr röntgenscheme: meglátja a hozzá gyülekező tömegben a pásztor nélküli nyáját. Ez az ő nevelési módszere: »Adjatok nekik ti enniök!« Érezték teljes elégtelenségüket. Ez az ő kiapadhatatlan forrása: »Az égre tekintvén hálákat ada.« Uram, add nekünk a Te szemedet! Adj nekünk elégtelenségi tudatot! Légy Te minden forrásunk!

Jan. 28. Lk. 8:4—15. II. Kor. 12:1—10. Ján. 11:20—27. Filip. 1:12—21. Mk 6:45—56. Háborgó tengeren éjszaka könnyen lát az ember kísértetet s látja az Urat kísértetnek, amíg az Úr sajtószóval jár a tengeren: közeledik s mégis némán elhalad... De ha megszólal: »En vagyok!« a hajós tudhatja, hogy ő van a közelben. Be is lép a hajóba. Az életbe. S akkor csend van odakünn és bent. Boldog hajós! En vagyok-e az?

Jan. 29. Zsolt. 114. Mk 7:1—23. Isten parancsa abszolút érvényű. Emberi szabály nem helyezhető föléje. Ha ez megtörténik, a gonosz szív jut szóhoz, s a kegyesség külsőséggé, képmutatóvá, kegyeskedéssé válik, ami ítélet alatt áll.

Jan. 30. I. Móz. 18:1—15. Mk 7:24—30. Keresik az Urat. A nem-keresztvény világ mintha vágyóbb lélekkel, kitartással a nehézségek dacára keresné! Megszégyenítő ez ránk nézve. Az Úr küldje ki az ördögöt olyan keresztényégből, mely nélküle akar létezni.

Jan. 31. I. Móz. 18:16—33. Mk 7:31—37. Reményteljes egyedüllét, mikor ez az Úrtól van, aki kiemel a sokaságból, hogy külön kezelésbe vegyen és megnyissa, ami zárva van Előtte: fület, szívet, szemét, ajkat. Adjon az Úr egyedüllétet, hogy megszűnjék az egyedüllétünk! Z. H.